

запоглъщаха отъ пръстени панички. Умората и жаждата искаха много ракия. Скоро главитѣ натежаха, тѣлата се отпуснаха. Тайна радостъ изпита Кочо. Ракията намали опасността.

Тъкмо когато почнаха женитѣ да слагатъ вечерята, отвори се малката вратичка на кошарата и новъ аскеръ, въоръженъ до зъби, навлѣзе. Чичо Стоименъ въ форма на мюлязимъ направи темане на Колаасж Селимъ. А тоя, макаръ и малко изненаданъ, лениво отвърна и се прозя. Подозрѣние не се събуди у турцитѣ. Всичко отиваше на добре.

Още недовършена вечерата, Колаасж Селимъ и хората му захъркаха, дълбоко заспаха. Чичо заповѣда да имъ прибератъ оръжието. Въ нѣколко минути то биде отнесено и скътано въ скривалището. Весели разговори следъ това се подеха и дори пѣсни екнаха. Всичко бѣше отъ сигурно по-сигурно. Вече никаква опасностъ не можеше да се чака отъ турцитѣ.

Късна вечеръ настана. Кошарата ечеше отъ глъчка и радостъ. По едно време Селимъ се пробуди, облѣщи се и се зачуди. Чичо весело срещна погледа му.

— Ей, Селимъ, какво си тръгналъ да търсишъ изъ тия планински осои, — гордо му продума по турски той.

Селимъ се поизправи гузенъ и седна на възглавницата. Замислено гледаше и не виждаше оръжието на своитѣ хора. Сякашъ не можеше да се опомни, де се намира.

— Казвай, Селимъ, по каква работа скиташъ тждѣва?

— Стоименъ комита азъ търся.

— Тѣй ли?

— Помогни ми да го намѣря. Главата му е оценена хилядо лири. Ако успѣя, половината ще бждатъ твои.

— Та още ли не виждашъ, че той сега говори съ тебе? Не ме ли позна? Ние сме се срещали и другъ пѣтъ . . .

Отъ последнитѣ думи Селимъ веднага изтрезне. Огнени вълни го залѣха. Потъ изби на челото му. Той се усѣти като лисица въ капанъ.